

STRAVIČNO: Pročitajte što su partizanski demoni radili Zagrepčanima nakon “oslobođenja”

OBJAVIO: [NADA LANDEKA](#) | DATUM OBJAVE: 09/04/2016

Kroz cijelo vrijeme trajanja bivše države u školi smo učili o „narodnooslobodilačkoj borbi“ i o „oslobođenju“ koje je uslijedilo u svibnju 1945. godine. Dakle, uskoro će biti 70. obljetnica tog događaja kojeg i danas s oduševljenjem slave stari i ne baš stari „antifašisti“. Ove godine oni su u Gornjogradskoj vijećnici upriličili ili „svetanu akademiju“. Okupilo se je tamo birano društvo – **Darinko Kosor, Milorad Pupovac, Ivan Fumić**, ali cijelom događaju „začin“ je dao zagrebački gradonačelnik **Milan Bandić**, povjek za sve manifestacije, od Križnog puta i hodočašća do „druga Tita“. Bez da ga je itko prozvao, on je izustio i slijedeće: „Antifašistički borci, mrtvi i živi, simbol su slobode i otpora, a svoje živote žrtvovali su za Domovinu i oslobođenje od nacifašističkih okupatora i endehazijskog terora“. To je izvalio povjek koji ide na mise i moli Boga. Je li moguće da osoba na takvom položaju i takvog ugleda ne zna kako su ti antifašistički borci „oslobodili“ Zagreb i Zagrepčane od njihovog dostojanstva, imovine i života?

Dok su se po austrijskim, a još više slovenskim poljima i šumama tek pripremale orgije najbolesnijeg ubijanja ljudskih bića samo zato jer se ne slažu s „antifašistima“, stanovnici Zagreba koji nisu pobjegli bili su partizanima odmah pri ruci, pa nisu morali čekati. Ubijanje bez granica moglo je poći i bez oklijevanja.

Povijesnih dokumenata koji o tome svjedoče ima u izobilju. Ovaj put prisjetimo se samo nekih od njih. Pitaju i stara svjedočanstva povjek se mora upitati: Što se to dogodi s ljudskim umom da je spreman svom bratu ili sestri učiniti tako nešto?

No strave na Rebru

Jedan od preživjelih svjedoka tog partizanskog užasa Ivan Čižak Markov koji je tada bio domobran intendant-opskrbnik, ovako opisuje noć strave u bolnici „Rebro“, 9/10 svibnja 1945. godine:

„Oko jedan sat poslije ponoći došla je dežurna časna sestra s krunicom u ruci i rekla mi: „Gospodine, partizani su opkolili bolnicu!“ Pošao sam k prozoru u namjeri da skočim, ali su me u tome spriječile časne sestre. Stigla su i ona dva bolničara i umirili me.

Ujutro nam je naloženo da svi si sjedimo u krug bolnice i da se razvrstamo po rodovima vojske. Bolničari su me strpali u civile. Domobranima je odmah naloženo da ranjenike snose u bolnički podrum, da pripreme

sve odjele za prijem ranjenih partizana. Zbog lijepog rukopisa mene su odredili da popisujem prispjele ranjenike, jer su bolni ari svjedo ili kako sam sakat u nogu, što sam ja i prihvatio. Kad su domobranci snijeli ranjenike, nekamo su ih otjerali.

Oko 22 sata desetak naoružanih partizanki sišlo je u podrum k ranjenicima. Tukle su ih, maltretirale i izvrtale krevete ne osvr u i se na njihove jauke i zapomaganja. Jednoj partizanki od udaraca je ostao u pesnici zalomijen zub nekog ranjenika, pa je došla da joj se to izvadi. Dok je lije nik vadio, ja sam joj pridržavao ruku.

Nešto poslije pono i, tj. 10. svibnja 1945, stigla su dva kamiona s partizanima koji su opkolili bolnicu. Premda u velikom strahu, ipak smo sve gledali s prozora. Dovedi su i osam zarobljenih Nijemaca i poslali ih u podrum ranjenicima. Htio sam vidjeti što rade. Uzeo sam knjigu u koju sam uvodio prispjele partizanske ranjenike i krenuo k vratima. Partizan stražar do ekao me je sa psovkom i nije mi dao pro i. Oštro sam mu rekao: “Ti radi svoj posao, a mene pusti da ja radim svoj. Gdje je komandir?” Na to me je pustio. Prošao sam na ulaz gdje su parkirani kamioni. U prolazu sam vidio kako etiri njema ka zarobljenika na nosilima donose ranjenike, dvojica ih za ruke i noge ubacuju u kamione, a preostala dvojica na kamionu slažu ih pod ceradu jednog na drugoga, kao drva-cjepanice. Ranjenici su jaukali, zazivali Boga, sv. Antu, majku, žene, djecu i sli no, na što se nitko nije obazirao. Pored njih je, dok su to radili, stajao jedan partizan s uperenim automatom u zarobljenike, te moj prolazak nije ni primijetio. im sam ušao u bolnicu, pozlilo mi je od onoga što sam vidio. Sve sam ispri ao asnoj sestri i dvojici bolni ara i zamolio ih da šute.

Kad su potovarili ranjenike, kamioni su krenuli prema Maksimiru i najednom se zaustavili. Gonjen znatiželjom krenuo sam u bolni kom mantilu iz bolni koga kruga, ali me je stražar zaustavio. Vratio sam se u zgradu za bolni ko osoblje i s balkona gledao kako ranjenike vade iz kamiona i bacaju u jamu jednoga na drugoga. Kad su ih povadili, na tu gomilu ranjenika pucali su iz automatskog oružja. Poslije su Nijemci zarobljenici zagnuli jamu, iskopali sebi drugu u kojoj su oni postrijeljeni. Prema nekim prora unima iz bolnice Rebro odvu eno je oko 280 ranjenika.

„Podsljemenska“ puna grobova

Bolnica Rebro bila je samo mali djeli , iako ekstremno brutalan, tadašnjeg partizanskog divljanja po Zagrebu. Današnja uvena podsljemenska zona, statusni simbol novokomponiranih bogataša, kao i cijela Zagreba ka gora, posuti su kostima nedužnih ljudi ubijenih samo zbog “maršalove” ideje, da nacionalno svjesni Hrvati moraju nestati iz njegove „despotije“. O tome svjedo i izvještaj Miroslava Haramije „o radu na pokapanju lješina i strvina na teritoriju Mjesnog Narodnog Odbora u Gra anima“:

Dana 10. maja nakon što je svršila borba, izme u Narodno Oslobodila ke Vojske to jest Jugoslavenske Armije i neprijateljske vojske koja je poražena, pristupilo se radu na pokapanju lješina i strvina, kojih je bilo mnogo, te su predstavljale opasnost po zdravlje tamošnjeg stanovništva, kao i stanovništva Zagreba.

Radovi su vršeni pod vodstvom druga Ferde Negra, a pod nadzorom druga Haramija Miroslava, obojica članovi Narodno Oslobodila kog Odbora Gra ani, a uz pomo tamošnjih seljaka koji su se svi odazvali pozivu na rad koji je bio ogroman i od velike važnosti.

Sve lješine i strvine su pokopane na prikladnim mjestima uz prethodnu dezinfekciju kre nim mlijekom, kaporitom i lyzolom u propisno duboke jarke, te propisno zagrute zemljom.

Ti i danas ve inom neozna eni grobovi nalaze se na mnogim mjestima u Gra anima, uzduž hodo asni ke staze zvane „Stepin ev put“ prema Mariji Bistrici, kao i na Zagreba koj gori do samog Sljemena. To zna i da brojni planinari i sportaši, ni krivi ni dužni, možda hodaju po kostima nedužno umorenih. Neki od stanovnika famozne „podsljemenske zone“ možda za vrijeme šetnje vlastitim vrtom prelaze preko ostataka pobijenih. Pa i sami hodo asnici koji pješice putuju za Mariju Bisticu prolaze pokraj grobišta. Jedan od njih je barem jednom bio i ve spomenuti gradona elnik Milan Bandić koji je sudjelovanjem u tim vjerskim manifestacijama prikupio mnogo glasova vjernika. Tako je i on stupao kroz tu sumanutu partizansku „aleju zlo ina“ iako na to vjerojatno u tim trenucima nije pomišljao. No sada zlo ince naziva „simbolima slobode i otpora“ i uzdiže ih u zvijezde, kao da o njihovim groznim zlodjelima ne zna ništa i to danas kada je o tome toliko toga napisano i objavljeno.

Mili Budaku pokazali silovanu i ubijenu k er

Same brojke grobišta i žrtava ni približno ne opisuju upravo sotonsku nasladu ubojica nad patnjama žrtava. U zlostavljanju i ubijanju žrtava grada Zagreba 1945. godine sudjelovala je tzv. „Lajbek milicija“ koja se je obla ila u nošnju sli nu prigorskoj, što nije dokazano, ali zlo ini su na žalost bili vrlo stvarni. U toj postrojbi ubojica posebno su se „istaknule“ partizanke. Nekoliko je ku a pretvoreno u morbidnu „javnu ku u“ za partizanske oficire, nakon ega su zarobljene djevojke i žene na odvratan na in ubijane.

U jednoj takvoj kući i strave svoj mladi život na jeziv način je završila Grozda Budak, kćerka Mile Budaka. Nakon mnogostrukog silovanja i mučenja, partizanke su joj stolarskom pilom pilile udove vrlo polako.

Izvor ovih podataka, načelnik Vojnog suda II armije dr. Gabrijel Divjanović, tvrdio je štoviše, kako je svako mučenje snimljeno fotoaparatom, te su on i Vlado Ranogajec slike unakažene i ubijene kćerke pokazali ocu žrtve Mili Budaku prije nego su ga ubili.

Grozda i Mile Budak

Ubijali siročad

U Pustodolu je pobijeno preko 500 muške i ženske djece u dobi od 7 do 15 godina, štoviše, čitavom eniki Državnog zavoda odgoja djece, koja su u ratu izgubila oba roditelja. Prema osobnom svjedočanstvu Miroslava Haramije, koji je po nalogu organa "narodne vlasti" izvršio dezinfekciju grobnica na gradskom području, izgled trupala ukazivao je na bolesno stanje i zvršeno ponašanje počinitelja. "Žrtve su bile strahovito unakažene. Stratišta su bila puna raskomadanih i unakaženih golih ljudskih tijela.

Živim ljudima vadili srce, jetre i maternice

Glave su im bile odsječene ili raskoljene sjekirama, bili su im prerezani grkljani, odsječeni udovi, spolni organi i dojke. Većini žrtava zaživotno su vadjeni utrobni organi, većinom srca, jetre i maternice". Nakon izvršene dezinfekcije, pregled grobnica obavili su sanitarni inspektori Higijenskog zavoda u Zagrebu Sabadoš i Farkaš, te opunomoćenici istog zavoda, dr. Berlot i dr. Sindik.

Tijekom o evida Berlot se onesvijestio, a Sindik je dobio živ ani slom i neko vrijeme lije io se je na psihijatriji. „Lajbek diviziji“ pripisuje se ubojstvo oko 15 000 nedužnih ljudi do kolovoza 1945. godine kada je raspuštena. Do danas nitko od tih zlikovaca nije odgovarao za svoja zlodjela. Tako er ni jedna masovna grobnica u Zagrebu nije sudski ekshumirana.

Bježe i od svoje savjesti, oko Jovani , koji je osobno zapovijedao tim udovišnim nedjelima, pobjegao je odmah po utemeljenju Republike Hrvatske u Beograd, gdje je umro skrivaju i se u vojnom stanu bez imena na vratima.

Bilo bi dobro da se oni kojima e pasti na um „sve ano obilježavanje 70. obljetnice oslobo enja Zagreba“ sljede e godine, sjete na te užasne injenice o „osloboditeljima“, da ne organiziraju „sve ane akademije“ u ast zvjerskim ubojicama, nego da smognu snage i ispri aju se žrtvama. Politi ari bi opet trebali paziti kakve rije i koriste kada govore o udovišnim ubojicama na elu s „drugom Titom“.

Izvor: Mario Filipi/Dragovoljac.com/benedikt.hr